

Luk.22:24-27, 14:e sönd.eft.tref. 130901

Vi har hamnat i en märklig natt. Det är den Jesu sista natt tillsammans med sina vänner och lärjungar. Kapitlet börjar med Judas förräderi. Sedan om måltiden "detta är min kropp som blir offrad för er, gör detta till minne av mig... Det börjar med Judas förräderi, men ganska snart också de övrigas. Det är en förskräcklig natt, en natt då sveken duggar tätt.

"Lärjungarna kom att tvista om vilken av dem som skulle anses vara den störste." Är det inte otroligt? I den natt då allt händer. De måste ha hört honom berätta och de måste ha känt det i luften. Ja medan det som var deras värld håller på att gå sönder. Då hamnar de i gräl med varandra. Vem är störst? Vem är bäst? Det är så otroligt att författaren Lukas knappast kunde hitta på det. Och det är så mänskligt att det bara måste vara sant. Ja, så mänskligt att det bara måste vara sant... Ja så var dom, kyrkans första ledare. Judas som förråder, Petrus som förnekar, Tomas som tvivlar, och nu sitter de alla tolv tillsammans och grälar om vem som är den främste. Visst är det underbart att det inte har redigerats bort. Som nån sa, man kan nästan tro att det är skrivet av kyrkans största fiende.

Och så ger oss evangelierna en märklig bild av människan då till och med lärjungarna skildras på det här sättet. Den högst skapade varelsen, på samma gång den nedrigaste. Den modigaste och på samma gång den fegaste. Den bästa och på samma gång den värsta.

Jag har använt citatet förut nån gång, men jag återvänder till på Shakespeare när han i en och samma pjäs uttrycker: "Vilket mästerverk är inte människan! Detta upphöjda förnuft! Dessa obegränsade gåvor! Den sköna, beundransvärda gestalten och gången! Så lik en ängel i goda gärningar, så lik en gud i snille! Skapelsens krona."

Men nästa gång Shakespeare låter Hamlet göra en betraktelse över vad en människa är säger han: Varför skulle du föda syndare till världen? Själv är jag någorlunda hederlig, men ändå kan jag förebrå mig för ting som gör att det vore bättre om min mor aldrig hade fött mig. Jag är hämndlysten och äregirig. Fler synder står parata att begås av mig än jag har tankar att klä dem i, fantasi att ge dem form, eller tid att sätta dem i verket. Vi är fähundar allihop av oss, så tro inte någon av oss. Gå i kloster!"

Så långt Hamlet och hans betraktelse av människans natur. Och visst är det kanske ytterligheterna han framför. Men visst skulle det också lika gärna kunna vara hämtat från bibeln. Såna är vi, säger också bibeln, på samma gång så upphöjda, men på samma gång också så låga. Den finns där, människans hela natur.

Och om vi nu är såna, har ska vi lära oss att leva med det? Hur ska vi, som är som vi är, kunna leva tillsammans?

Vad är det som gör att vi så ivrigt fråga vem som är störst? Är det makten, är det prestigen? Är det rädslan inom oss som ängsligt frågar, har du sett mig? Är jag till i dina ögon? Ibland kan det bli så starkt att vi skjuter undan de som finns i vår

omgivning. "Han sköt undan sina närmaste för att inte få blicken skymd, då blev blicken skymd", skriver Göran Palm.

Men med er är det annorlunda säger Jesus i texten. Med er är det annorlunda. "Den störste bland er ska vara som den yngste, och den som är ledaren ska vara som tjänaren."

Men varför säger han så, är det inte bra att det liksom finns lite ordningar. Över och underordningar, invanda system har ju funnits sen urminnes tider. Det gör ju att alla vet sin plats. Skulle inte ångesten och oron bara öka? Och förresten, har det inte ofta genom historien varit kyrkans självpåtagna roll att stötta just makten. Eller är det kanske sant som Dostojevskij skriver. "Människorna är inte mogna nog för din frihet, hon klarar inte att välja, du begär för mycket av henne."

Ja, vad tror Jesus egentligen om oss. "men med er ska det vara annorlunda." Har han sett något vi inte sett, har hört och förstått nått vi inte har har?

Och en annan gång när de bråkade om vem som var störst. Då ställde han fram barnet i deras mitt. Bli som barnet sa han, bli som barnet. Pyttsan, var det nog många som tänkte då, och kanske tänker än idag.

Men för Jesus är människan någonting stort. Kanske till och med något oändligt stort. Att vara människa är därför också någonting stort, ja kanske till och med något oändligt stort.

Och därför får inte vare sig människan eller hennes liv trampas ner. Vi är inte till för det! Vi får inte skjuta undan varandra. Vi är till för att leva fria och likvärdiga, bredvid och med varandra. Inte över och under, utan just bredvid och med.

Konsten är inte att få människor att känna sig små. Den konsten kan de som härskar. Härskar både i stort och i smått. Ja det har vi alltid kunnat visa prov på, både i och utanför kyrkan.

Konsten är den motsatta: att få människor att känna sig större. Var det inte just det som Jesus gjorde, han fick de han mötte att känna sig större. Inte störst, utan just större. Han fick dom han mötte att känna, också jag kan få vara en del av Guds rike på den här jorden.

Då handlar alltså inte tjänandet om att i en slags underdånighet att hela tiden ställa upp för andra. Den underdånigheten, den går nästan att tävla i. Och då finns också risken att vi hamnar i över och under igen.

Nej att tjäna, det betyder att ditt liv är mittpunkten i min gärning.

Att härska, det betyder att min vilja är navet i ditt liv.

Hängde ni med? Vi tar det en gång till.

Att tjäna, det betyder att ditt liv är mittpunkten i min gärning.

Att härska, det betyder att min vilja är navet i ditt liv.

Det handlar om, tänker jag, att med Jesus som förebild, just få människor att känna sig större.

Jag ser dig!

Du får vara den du är, jag tänker inte göra om dig!

Och nu är jag här för din skull!

Igår hade vi församlingsdag ute på Koviken. Det underbara temat för dagen var "olika lika – få plats och passa in". Några av passen handlade om funktionshinder, bland annat fick vi lyssna till Alva och Anna som berättade om hur det är att i olika åldrar leva med ADHD.

"Olika lika – få plats och passa in." Frågan är om det går att hitta ett bättre tema för en församlingsdag. För nånstans här ställs ju tanken om församlingen på sin spets. Vad är vi, och vad vill vi vara?

Hur ser vi på varandra? Hur bemöter vi varandra? Hur öppnar vi upp och inkluderar? Jag tror och jag hoppas, att vi som församling bär både på en vilja och en längtan. En vilja och en längtan att få personifiera just det som Jesus säger i dagens text. "Men med er är det annorlunda."

En önska att liksom få vara en motpol till den här världen. Den värld som har så lätt att säga vad som är rätt och vad som är fel. Hur man ska vara och inte får vara. Som har så lätt att få människor att känna utanförskap.

"Men med er är det annorlunda..."

Jag vet inte om vi är så annorlunda, vi är nog som folk är mest. Och så ska det nog vara. Men är vi ändå inte människor som drivs av en längtan att försöka ge Guds rike ett ansikte in den här världen?

En längtan att få vara en församling som försöker berätta för varandra och andra. – Du är skapad av Gud. Du är skapad av Gud. Du får vara den du är. Och han älskar dig ändå. Och jag får vara den jag är, -Gud älskar mig ändå.

En församling, en längtan om att få vara det som är annorlunda.